

Páter Pio a sexuálna revolúcia roku 1968, II. časť: Rozvrat v šoubiznise a v rodine

Carlo Codega

29. novembra 2021 ✝ História

Zdroj: wikimedia commons

dokončenie I. časti

Svätá vojna o cudnosť

Ak v niektorej oblasti Páter Pio predvídal všetky deformácie, manipulácie a zvrátenosti, ktoré nastanú po jeho smrti, tak je to určite sexualita a cudnosť: svätcova neoblomnosť a pozornosť voči tomuto aspektu – tak u mužov, ako aj u žien – vyplýva z toho, že si uvedomoval, že nová revolúcia, ktorá sa chystala rozpútať, bude práve sexuálna.

To, čo nedokázali štyri storočia heréz, antiklerikalizmu, ateistickej propagandy a protináboženských režimov, dokázalo hnutie roku 1968, ktoré preniklo do všetkých národov, do všetkých spoločností, do všetkých domovov a rodín a zničilo vieru más, jednoduchých ľudí. Heslom sexuálnej revolúcie nie je priamy boj proti náboženstvu, ale erotizácia spoločnosti a tým utopenie aj náboženského ducha človeka v tých najzavrhnutejších vášňach.

Preto sa niet čo čudovať príslosti svätého Pia pri posudzovaní hriechov proti cudnosti a mravnosti; a delikátnej pozornosti, s akou učil svojich duchovných synov a dcéry zachovávať tieto nádherné cnosti a podporovať kresťanskú módu: „*Prajem si, aby moje duchovné deti viedli svätý boj proti necudnej móde, ak chcú, aby som im pomáhal v ich životných skúškach.*“ Raz zástupu pútnikov, ktorí sa tlačili na trávniku pred oknom jeho izby, namiesto zvyčajného láskavého požehnanja udelil prísne pokarhanie: „*Aká necudnosť vo vašom oblečení... hanbite sa!*“

V tejto veci stigmatizovaný svätec neprejavil ani tieň ľudských ohľadov či falošnej jemnosti a uprednostnil to, čo nazýval „bratskou prísnosťou“. Manželke konzula, ktorá sa pred ním objavila s obnaženými ramenami, sa nebál povedať: „*Odťal by som ti ruky, lebo by si trpela oveľa menej, ako budeš trpieť v očistci...*“ Svätý Páter Pio hromžil proti novej móde minisukní natolko, že takto oblečeným ženám nedovolil ani prísť k spovedi: „*Obleč sa..., odíď ty nehanebné dievča.*“

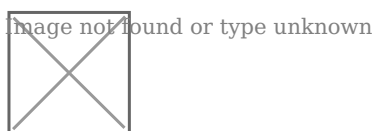
Dve dievčatá, ktoré študovali v škole pre zdravotné sestry v *Domove pre úľavu od utrpenia*, a ktoré zvyčajne nosili minisukne, si na spoveď k svätému obliekli dlhé šaty a pri pohľade do zrkadla si so smiechom povedali: „*Vyzeráme ako klauni, keď sme takto oblečení.*“ Otcovi Piovi sa to však nezdalo také vtipné. Keď odhrnul záves spovednice a videl tie dve dievčatá stojace v rade, zvolal: „*Nebudem spovedať tých dvoch klaunov.*“

Dôvod svätej krížovej výpravy svätca z Gargana proti neslušnej móde, ktorú zaviedla sexuálna revolúcia, je prostý: ženy, ktoré sa zle obliekajú, sú v istom zmysle horšie ako vrahovia, pretože kým tí druhí zabíjajú telo, tieto zabíjajú dušu! Ak ženám odporúčal cudnosť v obliekaní, mužom nemenej nástojčivo odporúčal rozvážnosť v pohľadoch. Istému mužovi, ktorý sa v tejto veci považoval za bezhriešneho, svätý Páter Pio vyčítal hriešne pohľady, ktoré upieral na niektoré ženy v sakristii svätyne: „*Veď to je len jedna myšlienka...!*“ – zvolal muž. Ale odpoveď svätého Pia bola nemenej prudká: „*Pre jedinú myšlienku sa satan prepadol do pekla!*“

Apoštol pre ľudí zo šoubiznisu

Rok 1968 bol prvou revolúciou, ktorá sa nešírila prostredníctvom kníh filozofov a spisovateľov, ale cez vinylové platne spevákov a celuloidové filmové pásy s hercami, čiže prostriedky, ktoré už komunizmus označil za „proletárske“ umenie vhodné na šírenie revolučnej mentality medzi masami. V skutočnosti mal jeden deň koncertov vo Woodstocku určite viac divákov ako Voltaire čitateľov za dvesto rokov a mužské oči určite viac priťahovali filmy Marilyn Monroe než stránky talianskych komunistických novín *L'Unità*.

Schopnosť masmédií sprostredkovať posolstvo a vtlačať revolučné idey prostredníctvom obrazov je oveľa väčšia než schopnosť tradičných knižných a novinových médií. Revolúcia v roku 1968 si nárokovala prostredníctvom sexuality oslobodiť človeka z okov produktívneho systému, ktorý ho zotročoval vo verejnom aj súkromnom rozmere, ale v skutočnosti to, čo ho malo oslobodiť, z neho urobilo ešte väčšieho otroka a on sám sa stal objektom ekonomického vykorisťovania: pornografia a erotika sa šírili ako lesný požiar a prinášali bohatstvo bezohľadným a nemorálnym producentom a aktérom.

V súčasnosti prebieha kampaň Páter Pio oroduj za Slovensko. Viac na www.paterpio.sk

Nie je preto náhoda, že za svätým Piom nechodilo ani tak veľa mužov kultúry a literatúry, ako skôr mužov šoubiznisu, a to práve preto, že aj on – napodobňujúc Ježiša – mohol povedať, že prišiel pre chorých, a nie pre zdravých, najmä keď ich choroba bola taká nákazlivá. Najvernejším z nich, známym ako „sakristián otca Pia“, bol skvelý komik Carlo Campanini, ktorý sa vďaka svätcovi obrátil a prešiel od zhýralého života k životu katolíka, ktorý sa denne zúčastňoval svätej omše: po svojom obrátení zostal pracovať vo filme, ale – ako mu to prikázal Páter Pio – odmietol akúkoľvek úlohu v morálne pochybných filmoch alebo vo filmoch, ktoré obsahovali čo i len jeden dvojzmyselný vtip.

Vyslúžil si nepriateľstvo a opovrhnutie, ale v srdci mal vytlačené slová, ktoré mu zanechal svätý Páter Pio ako varovanie: „*Nemôžeš robiť určité filmy, najmä tie, ktoré sa robia dnes, a musíš pochopiť, že tí, ktorí ich robia, za to Bohu draho zaplatia: medzi nimi tí, ktorí na tom zarábajú peniaze, až po robotníka, ktorý zatĺka jediný klinec, aby pripravil scénu*

„Ako duchovný syn otca Pia si dal za povinnosť stať sa apoštolom v jeho ťažkom prostredí a priviedol do San Giovanni Rotondo desiatky celebrít šoubiznisu, aby sa ich pokúsil obrátiť.

Páter Pio v rozhovore s pátrom Clementom

zdroj: wikimedia commons

Útok na rodinu

Ak je erotizujúci a pornografický útok revolúcie z roku 1968 na spoločnosť sám osebe čímśi vážnym – keďže znamenal a stále znamená nepretržitý útok na čistotu a cudnosť každého človeka – jeho dôsledky na spoločnosť boli ešte prenikavejšie: prvou obeťou bezuzdnej erotiky bola rodina. Pre teoretikov roku 1968 malo sexuálne oslobodenie človeka, ktoré konečne malo byť dosiahnutím šťastia na zemi, jedného hlavného nepriateľa: rodinu. Podľa nich monogamné manželstvo odcudzuje muža a zbavuje ho rozkoše, pretože sex má „nežiaduci“ efekt v podobe plodenia detí.

Z toho vyplýva výslovná podpora všetkých foriem sexuality – aj tých najzvrátenejších a najúchylnejších – rozvodov a voľného spolunažívania, predmanželských vzťahov a veľkého zločinu potratu. Nie je preto náhoda, že svätec ako Páter Pio –, ktorého hlboké poznanie ľudskej duše bolo ešte jasnejšie vďaka Božiemu svetlu a osobitným charizmám – sa snažil čeliť úpadku rodiny a kresťanského manželstva jasným magistériom pevne zakotveným v tradícii: pre svätca z Gargana, neplatil argument, že „veď všetci to robia“ a preto možno tolerovať nedodržiavanie Božieho zákona.

Mnohé rodiny vďaka za svoju existenciu a šťastie práve povzbudeniu a otcovskej pomoci svätého Pia: nemožno ani spočítať deti, ktoré sú duchovnými vnukmi svätca z Pietrelciny, teda deťmi jeho duchovných detí!

Podľa svätca manželstvo musí byť založené na Bohu – ako povedal dievčaťu, ktoré sa zasnúbilo s ateistom – musí žiť v modlitbe a neustálej obete a musí byť otvorené plodeniu: „*Boh požehnáva tých, ktorí plodia*“, povedal tehotnej žene. Vzhľadom na absolútnu nemorálnosť rozvodu, ktorý je podľa svätého Pia „*vstupenkou do pekla*“, sa manželia musia snažiť neustále obnovovať svoj vzájomný dar bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom porušili Boží zákon.

Namiesto prehnanej opatrnosti a vypočítavosti – ako je to dnes, žiaľ, bežné aj u kresťanov – vyzval manželov, aby pri plodení detí dôverovali Prozreteľnosti, pretože je to sám Boh, kto rozhoduje o tom, koľko detí dá manželom.

Preto bol medzi prvými, ktorí ďakovali Pavlovi VI. za „jasné a presné slovo“, ktoré dal svojím definitívnym odsúdením antikoncepcnej pilulky v encyklike *Humanae Vitae*, a jednému spolubratovi, ktorý v diskusii poukázal na to, že všetci pápežom oslovení odborníci sa zhodli na tom, že je to povolené, odpovedal: „*Áno, áno, aj peklo s nimi súhlasí!*“

Spálená zem

Rok 1968 sa zrodil ako mladícka revolta, v ktorej sa ignorovali hodnoty ducha a presadzovali práva života a tela: celá revolta roku 1968 je poháňaná týmto mladíckym vzrušením, neusporiadanou túžbou žiť, ktorá sa realizuje v živočíšnom sexe, pouličnom násilí, v zážitku a v neustálej túžbe po zmene. Je však zarážajúce, že výsledkom tohto vitalizmu bol práve triumf smrti: nebola potrebná generačná zmena, aby sme videli, ako sa táto požiadavka na animálny život zmenila na svoj opak, triumf smrti.

Je to zrejmé z jedného z najhorších produktov požiadaviek roku 1968 a najmä feministického hnutia (požiadavky „maternica je moja a ja o nej rozhodujem“): interrupcie. Premeniť najbiednejšiu formu vraždy – vraždu bezbranného nevinného človeka – na právo ženy prostredníctvom neslávne známych zákonov bolo jedným z najbrilantnejších úspechov Satanovej ríše nad svetom: vrah sa tak od narodenia nielenže živí krvou týchto nevinných obetí – pre ktoré nie je možné dosiahnuť blažené videnie –, ale so sebou do pekla ťahá aj duše nešťastných matiek.

Známa terapeutická drsnosť otca Pia v spovednici sa dokonca zmenila na svätú a nepoddajnú horlivosť s príchutou Starého zákona, keď sa spomenul hrozný zločin potratu. Inšpirovanými slovami povedal: „*Deň, keď ľudia vyl'akaní, ako sa hovorí, ekonomickým boomom, fyzickým poškodením alebo obeťami, stratia hrôzu z potratov, bude pre ľudstvo strašným dňom. Pretože práve v tento deň by mali ukázať, ako sa im hrozne bridia.*“

Svätec s jemnou intuíciou pochopil, že kým tradičná spoločnosť uprednostňovala rodenie detí, ktoré boli pomocou v domácnosti a v práci, moderná spoločnosť z nich spravila ekonomickú záťaž pre rodičov, čo ešte väčšmi zjednodušilo potraty, až napokon umožnilo zabiť nenarodenú osobu prostou tabletkou. To všetko však neznižuje hriešnosť a obludnosť potratov, ktoré možno posúdiť jednoduchým pozorovaním: tí, ktorí by mali život dávať, ho v skutočnosti berú, tí, ktorí ho majú chrániť, ho v skutočnosti zabíjajú. „*Chod' preč, ty zviera, chod' preč*“: toto volanie počuli veriaci vo svätyni Santa Maria delle Grazie, keď muž rázne odchádzal od spovednice.

Neskôr sa priznal, že trikrát nútil svoju ženu, aby išla na potrat. Jedného dňa chytil otca Pellegrina za rúcho, ktorý vyjadril pochybnosti o tom, či sa svätec dobre zachoval k istej žene, ktorá podstúpila potrat, a povedal: „*Potrat je nielen vražda, ale aj samovražda (...). Túto samovraždu ľudského rodu by ste pochopili, keby ste zrakom rozumu videli 'krásu a radosť' zeme bez detí a zaľudnenej starcami: spálenej ako púšť. Chcel by som týchto rodičov posypať popolom ich zničených plodov, pribiť ich k zodpovednosti a odoprieť im možnosť odvolávať sa na ich nevedomosť.*“

Kresťanstvo starne

Ľudstvo, ktoré sa ničí vlastnými rukami, a ktoré v mene ľudských práv zabíja ľudí a ohrozuje svoju budúcnosť; ľudstvo, ktoré v mene oslobodenia a vitalistického impulzu predčasne starne a zanecháva za sebou páchnuci smrad smrti: to je nemilosrdná diagnóza otca Pia o modernite, ktorá vznikla v roku 1968! A

predsa nadprirodzenej vízii svätca z Gargana neunikne jednoduchý postreh: ak sa svetu nedarí, je to preto, že sa nedarí Cirkvi! Fyzicky aj duchovne starnúce ľudstvo je vlastne zrkadlom ešte hroznejšej skutočnosti, ktorú otec Pio pred svojimi duchovnými deťmi neskrýval: „*Kresťanstvo starne.*“

Starne však nielen v osobách, ale aj v duchu: starne vo viere, ktorá sa viac pasívne prijíma ako žije, v duchu kompromisu so svetom, vo vlažnosti duší, ktoré živia bez snahy o rast, v hriechu, proti ktorému sa dostatočne nebojuje, v spohodlení náboženského života, v zbabelosti ohlasovania spásonosnej pravdy, v nedostatku bojovného ducha zo strany členov Cirkvi... Kresťanstvo zostarło už pred rokom 1968 – rokom, v ktorom protest prepukol aj v kláštoroch a seminároch – a prvý, kto si to uvedomil, bol sám Páter Pio.

Svätec z Gargana pochopil, že mnohé z toho, čo sa nesprávne považovalo za „kvasenie koncilu“, nebolo prospešným kvasením kvasiniek v mase, ale nečistotou organického tela: aj keď ho praktizovali a navrhovali mladí ľudia, tento „duch novosti“ so sebou neniesol vôňu mladosti, ale zápach rozkladu, modernizmu, ktorý svätý Pius X. – pápež, ktorému svätec vďačí za svoje rehoľné meno – označil za „syntézu všetkých heréz“.

Toto zahŕňvanie Cirkvi nebolo spôsobené ani tak zvonku, ako skôr zvnútra, podobne ako ovocie hnije v dôsledku straty určitých prirodzených zložiek, ktoré podliehajú skaze. Stigmatizovaný svätec sa pokúšal aplikovať nejaké lieky na tento hnisavý vred postihujúci ostatné končatiny, ale jeho ponosa zostala zväčša bez odozvy: od mladosti – od videnia, ako „mäsiari“ kňazi nedbanlivo zaobchádzajú so sviatosťou Eucharistie a nedbanlivo slúžia svätú omšu – pochopil, že jeho obetná misia nie je len pre duše, ale aj pre Cirkev, a najmä pre kňazov a zasvätené osoby.

Svätec nemohol vystáť meštiackeho ducha, ktorý prenikol do Cirkvi prejavujúceho sa v pohodlnosti, vlažnosti a v neustálej túžbe všetko spochybňovať: „*Rozprávanie a skaza*,“ povedal, keď počul o nových konštitúciách a špeciálnych kapitulách svojho rádu, v ktorých sa o svätosti veľa hovorilo a diskutovalo, ale potom sa mnohé posväcujúce praktiky jednoducho odstránili. Keď sa neskôr dozvedel, že mladícky protest a neposlušnosť sa zakorenili aj u niektorých mladých kapucínov túžiacich po novinkách a alergických na disciplínu a poslušnosť, jeho reakcia rozhodne nebola taká, aká sa dnes označuje ako „pastoračné riešenie“:

„*Vyhodte ich! Nech idú preč! Sú to azda oni, ktorí robia svätému Františkovi láskavosť, keď prijímajú habit a jeho formu života, alebo je to svätý František, ktorý im dáva vzácny dar?*“ Svätý Pio, hlboko presvedčený, že „kresťanstvo je stále rovnaké a nepotrebuje zle chápané aggiornamento“, prežil posledné roky svojho života v úzkosti, ktorá súvisela s tzv. pokoncilovou obnovou.

„Videl, že nad osudom ľudstva sa vznáša trest („*Prosím Pána, aby si mi nedovolil byť svedkom toho, čo má prísť. Nechcel by som byť v koži tvojich detí.*“) a že je to spôsobené aj a predovšetkým vinou mužov Cirkvi. V tejto hustej tme však stigmatizovaný svätec videl aj úsvit novej éry. V tajomnej prednáške v roku 1958 v *Domove pre úľavu od utrpenia* Páter Pio zanechal testament, ktorý ešte nie je dovŕšený:

„*Do zeme bolo vložené semeno, ktoré On zohreje svojimi lúčmi lásky. Na Božiu slávu má vzniknúť nová milícia odriekania a lásky (...) asketický rád bojovného františkánstva.*“ Nevieme, koho alebo čo presne mal na mysli – určite nielen nemocnicu, ktorú založil –, ale nepochybne to semeno zasial on. Kým strom bezbožnosti a neludskosti roku 1968 prekvital, svätý Páter Pio dokázal zasiať diskkrétne semeno svojich duchovných detí, v ktorých spočíva budúcnosť Cirkvi, aby účinne uskutočnil to, čo sám predpovedal: „*Viac rozruchu budem spôsobovať ako mŕtvy než ako živý.*“

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pater-pio-a-sexualna-revolucia-roku-1968-ii-cast-rozvrat-v-soubiznise-a-v-rodine/>